

Vợ kém xa về hình thức nhưng chưa bao giờ ghen với tôi

Em thông minh, nghị lực nên người phải ghen là tôi; em chưa bao giờ ghen vì chồng đẹp, công việc tốt.

Năm 2003, ngành CNTT nổi như cồn, tôi có những bóng hồng vây quanh từ thời vào đại học do được bầu làm lớp trưởng sau một năm nhờ chăm chỉ. Rồi đi làm thêm tự lo cho bản thân từ năm hai khiến tôi chẳng chặc. Thời đó tôi cũng có một hai mối tình vắt vai thoáng qua. Lúc đó chat qua Yahoo rất ưa chuộng, tôi cũng có một nicknam Lập Nghiệp SG. Khi học ngành CNTT, chỉ còn cách cố gắng học rồi tìm việc tại Sài Gòn. May mắn ra trường tôi vào làm cho một tập đoàn nhà nước và đi dạy thêm.

Năm 2007, chiều chủ nhật, buồn, nhớ nhà, tôi vào Yahoo chat, bất ngờ thấy tên HoaBatTu-1983 cùng phòng chat. Tôi chào rồi em cũng đáp lại, nói chuyện vui và hỏi thăm, biết được em làm kế toán cho công ty du lịch, cũng mới ra trường như tôi. Em có cách nói chuyện đơn giản, bảo rằng ở một nơi có biển, cát, mây trời và cả một ký ức tuổi thơ cùng các bạn thân. Em bảo nếu tôi đoán được sẽ có thưởng và chỉ được đoán một lần. Tôi bảo em ở Bình Thuận vì đã đến đó rồi. Em bảo tôi sai rồi, sẽ bị phạt bằng cách đổ tôi tán được em, nếu được em sẽ theo tôi vào Sài Gòn. Vậy đó, tôi đã nhớ nhưng em dù chưa gặp mặt. Cả hai bận công việc, em cũng không nhắn cho tôi nhiều, chỉ cuối tuần thấy nick em sáng thì tôi vào nói chuyện.

Một tháng sau em đồng ý gọi facetime, nhìn khuôn mặt em không trắng trẻo như các bạn ở Sài Gòn nhưng ánh mắt hiền, mũi cao. Em bảo cao một mét bẻ đôi, lùn nhất công ty. Tôi lại mắc cười cách nói chuyện và nghĩ mình 1m75, da trắng, đứng bên cạnh em thì buồn cười lắm. Dần dần chúng tôi chuyển qua gọi điện thoại mỗi tối, nghe em kể những chuyện mà tôi cũng không hiểu nhưng thấy vui. Một tháng sau tôi biết em ở Nha Trang. Cứ vậy sau 4 tháng tôi quyết định đi Nha Trang mà không báo, đến nơi, xuống bến xe, tôi gọi cho em, em cũng không tin và nghĩ rằng tôi đùa. Tôi nói em làm việc xong thì ra nhé. Tầm 18h30 thấy em chạy xe ra, chúng tôi gặp nhau. Nhìn em bên ngoài nhỏ con, gặp tôi em bẽn lẽn và để tôi chở về nhà giới thiệu là bạn.

Rồi em đưa tôi đi chơi khắp Nha Trang. Em ít nói, không lú lo như hay gọi điện thoại. Tôi cảm nhận em là cô gái chân thành, khuôn mặt phúc hậu và có hàm răng đều như hạt bắp.

Chúng tôi cứ vậy nói chuyện hai năm. Năm 2009, tôi hỏi em: “Có dám vào Sài Gòn lập nghiệp cùng anh không”? Em hỏi: “Lấy gì đảm bảo cho câu nói của anh? Em không cần giá trị vật chất hay quà cáp cao sang, ở nhà trọ cũng được, ăn cơm rau hay với nước mắm với em cũng xong”. Vậy là tôi đưa em về nhà ra mắt tại Phú Yên. Gia đình không chào đón nồng nhiệt vì thấy em khập khểnh bề ngoài với tôi.

Mẹ đã nói chuyện với em để chúng tôi như hai người bạn. Em đã rơi nước mắt, xin phép ra về trong đêm tối. Tôi không cầm lòng được đã xách balô theo em. Vậy là những ngày đen tối của chúng tôi đã tới với sự cấm đoán của bố mẹ vì em xấu hơn, học không cao bằng, sợ em không sinh con được. Với sự cố gắng của tôi, em vẫn theo xuống Sài Gòn vào cuối năm 2009 khi công ty chuyển em vào trụ sở tại Sài Gòn. Chúng tôi chính thức thành đôi mặc cho sự cấm cản của gia đình. Tôi vẫn nhớ ngày đầu đi làm, em lạc đường, gọi cho tôi: “Anh ơi em đi một vòng đã trở về hẻm xuất phát rồi”, khiến tôi vừa thương vừa buồn cười. Tôi gọi lại chỉ đường cho em từ đầu.

Đám cưới diễn ra một bên nhà gái, cộng thêm bao tải nhục vây quanh nhưng em không than thở. Cứ tết đến em lại giục tôi sắm quà, chuẩn bị tiền nói tôi mang về biếu cha mẹ chồng dù em không về. Năm 2011 chúng tôi có đứa con trai đầu lòng đẹp như thiên thần. Nhờ sự lạnh lợi, em đã thành lập công ty với số vốn 70 triệu đồng bên ngành thời trang. Sau đó em tìm hiểu mảng in vải may theo sản phẩm riêng cho công ty. Nhiều việc, tôi đã nghỉ và hỗ trợ, em để tôi làm chủ công ty in vải và may, em hỗ trợ tôi.

Năm 2014 chúng tôi mua được căn nhà nhờ sự tích lũy của hai vợ chồng, vay thêm một ít ngân hàng. Lúc này bố tôi xuống, thấy các con làm ăn được và nhìn cách em cư xử đã thay đổi suy nghĩ. Chính bố mẹ tôi đã đi từ Phú Yên vào Nha Trang mang lễ xin con cháu. May là bố mẹ vợ tôi hiểu và nhận lễ. Chúng tôi cũng cãi nhau, vì tôi sợ sự tự tin của vợ mình, cách nói chuyện dí dỏm và thông minh của em. Tôi nghĩ bất kể đàn ông nào tiếp xúc với em cũng ấn tượng. Tôi cấm em làm đẹp, ăn mặc đẹp. Em cũng không quan tâm, không thêm sửa soạn, không màu mè. Vợ chồng tôi cố gắng làm việc ngày đêm.

Em đối xử tốt với cha mẹ, anh em, con cháu bên chồng. Dần dần bố mẹ tôi thương em, vợ chồng cãi nhau bố mẹ tôi cũng bên em. Có những lúc tôi cố tình tán tỉnh nhân viên nữ trong công ty để em ghen. Thế nhưng em không ghen, tối về bảo: “Nếu không cần gia đình và các con thì cứ nói một tiếng, em giải thoát cho để theo tiếng gọi của con tim. Không cần phải làm mấy trò này, em không thích”. Vậy đó, em nghiêm nghị, cứng rắn.

Giờ chúng tôi có 4 đứa con, các con được em nuôi dạy theo cách tự lập, tự học, chỉ học thêm ngoại ngữ, cấp hai môn nào yếu thì cho đi học thêm. Các con tôi học rất tốt, cả 4 đứa đều

đẹp trai đẹp gái. Công ty chúng tôi phát triển ổn định. Vợ chồng có nhà, có xe, có bất động sản, mối quan hệ gia đình bình an từ trong ra ngoài. Tôi thấy mãn nguyện. Thế nhưng em ít cười hơn.

Tối chủ nhật vừa rồi, vợ chồng ngồi nói chuyện, em bảo đã già rồi, sinh cho anh 4 đứa con, nếp tẻ có đôi. Em sẽ chăm sóc bản thân, làm đẹp, mong anh đừng này kia. So với sắc, em thua anh nhiều lắm, thế nhưng không vì lý do đó mà mất đi bản lĩnh. Em đứng lên, không để tôi nói câu nào. Sau vài ngày suy nghĩ, viết lên bài này tôi muốn nói: “Cảm ơn em đã đến bên cuộc đời anh, đã sinh cho anh 4 thiên thần, đã sống hết mình vì chồng. Anh sẽ thay đổi suy nghĩ. Biết là em sẽ đọc, vì em rất thích mục này”.

Tình yêu của chúng tôi qua internet nhưng đã cho tôi một gia đình mà tôi mong muốn.

Thành Hưng